

19-20/10/2026

Όλοι οι Άνθρωποι του Προέδρου (1976)

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ – ALL THE PRESIDENT'S MEN

Σκηνοθεσία: Άλαν Τζ. Πάκουλα

Σενάριο: Γουίλιαμ Γκόλντμαν

Ηθοποιοί: Ντάστιν Χόφμαν, Ρόμπερτ Ρέντφορντ,
Τζέισον Ρόμπαρντς, Τζακ Γουόρντεν,
Μάρτιν Μπάλασμ, Χαλ Χόλμπρουκ

Φωτογραφία: Γκόρντον Γουίλις

Μοντάζ: Ρόμπερτ Λ. Γουίλφ

Μουσική: Ντέιβιντ Σάιρ

Χώρα: Η.Π.Α. (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 138'

Προβολή Δευτέρας: Ώρα 7.00 μ.μ.

Προβολή Τρίτης: Ώρα 9.30 μ.μ

Διακρίσεις: 4 όσκαρ, 17 βραβεία και 23 υποψηφιότητες
Academy Awards, USA 1977 2 Όσκαρ Β! Ανδρικού ρόλου
στον Jason Robards και σεναρίου
Kansas City Film Critics Circle Awards 1976 Βραβείο Β!
Ανδρικού ρόλου
National Board of Review, USA 1976, 4 Βραβεία, ταινία.
σκηνοθεσία, Β! ανδρικός και Top 10 ταινίες.
National Film Preservation Board, USA 2010 Βραβείο
στην ταινία.
National Society of Film Critics Awards, USA 1976, 3
βραβεία ταινία. Β! ανδρικού ρόλου και σκηνοθεσία
New York Film Critics Circle Awards 1976, 3 βραβεία,
σκηνοθεσίας, ταινίας και Β! Ανδρικού ρόλου.
Writers Guild of America, USA βραβείο σεναρίου
Online Film & Television Association 2017 Βραβείο Hall
of Fame.

10

Τέσσερα Όσκαρ για το απόλυτο πολιτικό χολιγουντιανό θρίλερ. Γραμμένο και σκηνοθετημένο υποδειγματικά, αντανακλά πολυεπίπεδα τα σκοτεινά αμερικανικά 70s.

Μισό αιώνα μετά την αποκάλυψη του Watergate, το «Όλοι οι Άνθρωποι του Προέδρου» παραμένει μία από τις σημαντικότερες ταινίες για την ερευνητική δημοσιογραφία. Ενα υποδειγματικό πολιτικό θρίλερ του Άλαν Τζ. Πάκουλα που μετέτρεψε τη δημοσιογραφική έρευνα σε συναρπαστικό σινεμά.

Από την εποχή του Φρανκ Κάπρα οι δημοσιογράφοι αναδείχθηκαν σε μια από τις χρησιμότερες φιγούρες του αμερικανικού σινεμά. Ο ρόλος τους στην κοινωνική δυναμική και στη χολιγουντιανή ιστορία, όμως, αναβαθμίστηκε καθοριστικά χάρη στο σκάνδαλο Γουότεργκέιτ, το οποίο τον Αύγουστο του 1974 εξώθησε τον πρόεδρο Ρίτσαρντ Νίξον σε παραίτηση. Όπως εύστοχα διατυπώθηκε, “μετά από αυτό κανείς δεν θα τολμήσει να τα ξαναβάλει με τον αμερικανικό Τύπο για τα επόμενα εκατό χρόνια”.

Αυτή η εξοντωτική μάχη δυο εξουσιών, της δεύτερης και της τέταρτης, στήθηκε, πλασαρίστηκε και καταναλώθηκε σαν μια αγωνιώδης μονομαχία αλά Wild West. Από τη μια μεριά ο διεφθαρμένος σερίφης (Νίξον) και από την άλλη οι έντιμοι και θαρραλέοι πολίτες (οι δημοσιογράφοι Μπομπ Γούντγουορντ και Καρλ Μπερνστάιν) που τα βάζουν μαζί του, με το “Όλοι οι Άνθρωποι του Προέδρου” να κερδίζει τέσσερα Όσκαρ διηγούμενο με ρεπορταζιακό νεύρο, υποβλητική, σκοτεινή οπτική και ντοκιμαντερίστικη ακρί-

βεια την αληθινή ιστορία. Γραμμένο και σκηνοθετημένο υποδειγματικά, το απόλυτο πολιτικό χολιγουντιανό θρίλερ αντανάκλα πολυεπίπεδα τα σκοτεινά αμερικανικά 70s.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Ηταν ένα ήσυχο βράδυ στην Ουάσινγκτον όταν ο φύλακας του συγκροτήματος Watergate, Φρανκ Γουίλς, παρατήρησε μια κολλητική ταινία στην κλειδαριά μιας πόρτας που την εμπόδιζε να κλειδώσει. Την αφαίρεσε και συνέχισε την περιπολία του. Όταν επέστρεψε λίγη ώρα αργότερα και την είδε ξανά τοποθετημένη, κατάλαβε πως κάτι πάει στραβά και κάλεσε αμέσως την αστυνομία. Τρεις αξιωματικοί μιας ειδικής ομάδας δίωξης (unmarked plainclothes unit), που περιπολούσαν στην περιοχή της Τζόρτζταςουν και φορούσαν πολιτικά ρούχα, έτυχε να βρίσκονται δίπλα στα κεντρικά γραφεία του Δημοκρατικού Κόμματος και έφτασαν αμέσως στον τόπο του εγκλήματος. Συνέλαβαν πέντε ανθρώπους ταμπουρωμένους πίσω από τα γραφεία των Δημοκρατικών. Τα κουστούμια τους, τα χειρουργικά τους γάντια αλλά και ο εξελιγμένος τους εξοπλισμός λειτουργήσαν ως σημαντικές ενδείξεις πως δεν επρόκειτο για κοινούς διαρρήκτες. Η μεταμφίεση των αξιωματικών, που τους επέτρεψε να μπουν στο κτίριο απαράτητοι από τους τσιλιαδόρους, αλλά και η εγγύτητά τους στο κτιριακό συγκρότημα Watergate ήταν τα πρώτα από τα αμέτρητα πλακίδια ντόμινο που έπρεπε να πέσουν με τη σωστή σειρά για να αποκαλυφθεί το **μεγαλύτερο πολιτικό σκάνδαλο στην ιστορία των ΗΠΑ: το σκάνδαλο Watergate.**

Στο τεταμένο πολιτικό κλίμα της εποχής, εν μέσω του πολέμου του Βιετνάμ, ο Ρίτσαρντ Νίξον ανέπτυξε ενός είδους εμμονή με τους πολιτικούς του εχθρούς και, παρά το γεγονός ότι ήταν το απόλυτο φαβορί για τις εκλογές του 1972, δημιούργησε μια μυστική ομάδα η οποία είχε ως αποστολή να σταματά τις διαρροές και να συλλέγει πληροφορίες με παράνομες μεθόδους: τους λεγόμενους «Υδραυλικούς» (Plumbers), οι οποίοι «βούλωναν» τις διαρροές απόρρητων πληροφοριών προς τον Τύπο. Το Watergate, αν και δεν ήταν τυπικά επιχείρηση των Plumbers, αποτέλεσε συνέχεια της ίδιας κουλτούρας μυστικών και παράνομων επιχειρήσεων εναντίον των πολιτικών αντιπάλων του προέδρου. Μόνο μέσα σε αυτό το κλίμα γενικευμένης παρανόιας μπορεί να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της θεσμικής εκτροπής που οδήγησε στην ιστορική διάρρηξη στα γραφεία των Δημοκρατικών.

Από αυτή ακριβώς τη διάρρηξη ξεκινά η ταινία του Άλαν Τζ. Πάκουλα με τίτλο «Όλοι οι Άνθρωποι του Προέδρου» και φτάνει μέχρι και την παραίτηση του προέδρου Νίξον τον Αύγουστο του 1974. Πρόκειται για μια από τις πλέον χαρακτηριστικές ταινίες μεθοδολογίας (procedural films), η οποία, αν και παίρνει ορισμένες δημιουργικές ελευθερίες, που έχουν ως κύριο στόχο να εξυπηρετήσουν τη δραματολογία, τελικά **αποδίδει πιστά τα γεγονότα.** Το φιλμ είναι ουσιαστικά το τελευταίο μέρος της άτυπης «paranoia trilogy» του Πάκουλα, μετά τα «Klute» και «The Parallax View», δύο ταινίες οι οποίες επίσης διαδραματίζονται σε έναν κόσμο όπου ο άνθρωπος παρακολουθείται και χειραγωγείται από αόρατες δυνάμεις. Στον πυρήνα της βρίσκεται η ενδελεχής έρευνα δύο δημοσιογράφων της Washington Post, των Μπομπ Γούντγουορντ και Καρλ Μπέρνστιν, αλλά και η επιμονή τους να κρατήσουν το θέμα ζωντανό όσο οι υπόλοιποι το θεωρούσαν λήξαν: το ρεπορτάζ τους, το οποίο ήρθε μετά από απίστευτη αντοχή στις πιέσεις των θεσμών, ανάγκασε το Κογκρέσο και τη Δικαιοσύνη να αποδώσουν στο σκάνδαλο τις πραγματικές του διαστάσεις. Η ταινία δεν έγινε απλώς το αρχέτυπο της κινηματογραφικής δημοσιογραφικής έρευνας, αλλά συνέβαλε αποφασιστικά στη διαμόρφωση της ίδιας της pop εικόνας του ερευνητικού δημοσιογράφου. Τη μεγάλη

σκιά της διακρίνουμε σε μεταγενέστερες ταινίες όπως το «Zodiac» αλλά και το «Spotlight», όπου η διαδικασία της έρευνας αντιμετωπίζεται ως συναρπαστική δράση και κινηματογραφείται ως θρίλερ συνωμοσίας.

Οι ερμηνείες των Ρόμπερτ Ρέντφορντ και Ντάστιν Χόφμαν στους ρόλους των Γούντγουορντ και Μπέρνστιν αντίστοιχα είναι εμβληματικές: κανείς από τους δύο δεν έλαβε όμως οσκαρική υποψηφιότητα, ανάμεσα στις υπόλοιπες οκτώ της ταινίας. Αξίζει να σημειωθεί πως οι Ρέντφορντ και Χόφμαν λειτούργησαν ως ένα ενιαίο, ισοβαρές δημοσιογραφικό σώμα, και είναι πολύ πιθανό να ακύρωσαν ο ένας τον άλλον στην τελική καταμέτρηση της Ακαδημίας.

Τίποτα δεν συμπυκνώνει καλύτερα το αμερικανικό DNA αυτής της ταινίας από τη φιγούρα του Deep Throat: ένα πορνογραφικό pop-culture reference που μετουσιώθηκε στο μυθικό όνομα μιας ανώνυμης πηγής του FBI και κατάφερε να παντρέψει τη διαφθορά του πολιτικού συστήματος με την αμερικανική trash culture. Προς το τέλος της ταινίας παρουσιάζεται σε όλο του το μεγαλείο, όταν ο αείμνηστος Ρόμπερτ Ρέντφορντ τον συναντά σε ένα υπόγειο πάρκινγκ. Ακούγονται μόνο τα βήματά του και ο θόρυβος από τη λάμπα φθορίου σε χρώμα οδοντόπαστας με γεύση μέντα. Τον περιβάλλει το απόλυτο σκοτάδι. Ποτέ το μήνυμα της ταινίας δεν πέρασε πιο άμεσα: ένας ρεπόρτερ απέναντι σε ένα αχανές δίκτυο που απλώνεται σε μια απροσδιόριστη, σκοτεινή έκταση. Αυτή η δυσαναλογία ανθρώπου και μηχανισμού επανέρχεται διαρκώς στην εικόνα του σπουδαίου διευθυντή φωτογραφίας Γκόρντον Γουίλς. Στην περίφημη εναέρια λήψη της Βιβλιοθήκης του Κογκρέσου, οι δύο δημοσιογράφοι μοιάζουν μικροσκοπικοί μέσα στον τεράστιο χώρο: δύο άνθρωποι που προσπαθούν να χαρτογραφήσουν έναν μηχανισμό εξουσίας πολύ μεγαλύτερο από τους ίδιους, παλεύοντας διαρκώς με τηλεφωνήματα και σημειώσεις, χτυπήματα σε πόρτες και ατελείωτες διασταυρώσεις ονομάτων. Το Watergate υπήρξε πράγματι ένα θαύμα της δημοσιογραφίας και μια απίθανη νίκη του ανεξάρτητου Τύπου.

Το «Όλοι οι Άνθρωποι του Προέδρου» κλείνει με ένα σχήμα κύκλου: ο Φρανκ Γουίλς, ο φύλακας με τον οποίο ξεκινά αυτή η ιστορία, εμφανίζεται στην πρώτη σκηνή παίζοντας τον εαυτό του. Τέσσερα χρόνια μετά από το μοιραίο εκείνο βράδυ του 1972 ανακαλύπτει ξανά την κολλητική ταινία που είχε βρει στην ίδια πόρτα και πυροδοτεί μια αλυσίδα κομβικών γεγονότων, αυτή τη φορά για τη μεγάλη οθόνη. Αυτή η ιδεαλιστική ταινία είναι καταδικασμένη σε μια υπέρμετρη αισιοδοξία, βασισμένη σε ένα σενάριο το οποίο δεν θα μπορούσε να έχει σκαρώσει ούτε το πιο ευφάνταστο μυαλό, για Αμερικανούς ήρωες που παλεύουν στο σκοτάδι με θηρία δίχως πρόσωπο και τελικά βγαίνουν νικητές. Όπως πάντα, ο καλύτερος σεναριογράφος είναι η ίδια η ζωή.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΕΡΒΕΤΑΣ

ALAN J. PAKULA (1928-1998)

Παραγωγός, σκηνοθέτης και σεναριογράφος, κέρδισε τρεις υποψηφιότητες για Όσκαρ καλύτερης ταινίας, για το *To Kill a Mockingbird* (1962), σκηνοθεσίας για το *All the President's Men* (1976) και σεναρίου για το *Sophie's Choice* (1982). Έχει κερδίσει ακόμη 11 βραβεία και 13 υποψηφιότητες. **Φιλμογραφία:** Ο τρομοκράτης (1997), *The Pelican Brief* (1993), *Παιχνίδια ενηλίκων* (1992), *Αθώς μέχρι αποδείξεως του εναντίου* (1990), *Θα ιδωθούμε το πρωί* (1989), *Orphans* (1987), *Εφιαπτικός εραστής* (1986), *Η εκλογή της Σόφι* (1982), *Rollover* (1981), *Ανάμεσα σε δύο γυναίκες* (1979), *Ελεύθερος καβαλλάρης* (1978), *Όλοι οι άνθρωποι του προέδρου* (1976), *Υπόθεση Πάραλαξ Love and Pain and the Whole Damn Thing* (1973), *Η εξαφάνιση* (1971), *Pookie* (1969).